

Vzpomínka na O. Slavka Barbariće

Fra Slavko Barbarić zemřel 24. listopadu 2000 v 15,30 hod. Poté, co dokončil pobožnost křížové cesty, kterou každý pátek obvykle vedl pro farníky a poutníky na Križevaci, pocítil bolesti. Usedl na kámen, prudce ulehl na zem, ztratil vědomí a odevzdal duši Pánu.

Fra Slavko Barbarić se narodil 11. března 1946 v rodině Marka a Lucie, rozené Stojićové, v Dragičině. Navštěvoval osmiletou školu v Čerinu a gymnázium v Dubrovniku. Do františkánského řádu vstoupil na Humaci 14. července 1965. Slavné sliby složil 17. září 1971. Na kněze byl vysvěcen 19. prosince 1971. Studoval v Sarajevu, Grazu i Freiburgu. Studie dokončil v Grazu (Rakousko) a dosáhl hodnosti magistra.

Po pěti letech pastoračního působení v hercegovinské provincii ve farnosti Čapljiná odchází v roce 1978 na další studia do Freiburgu, kde v roce 1982 získal doktorát v oblasti náboženské pedagogiky a titul psychoterapeut. Jako františkánský kněz působil v Čapljině od roku 1973 do roku 1978. Od jara 1982 do září 1984 působil v Mostaru jako katecheta studentů, vedl modlitební semináře u řeholnic v Bílém poli u Mostaru. Kvůli plodné práci s mladými a dnům školy modlitby, které studenti mimořádně přijímali, začala tehdejší komunistická vláda fra Slavka pronásledovat. V těch těžkých chvílích vlivný kardinál Franjo Kuharić chránil otce Slavka v jeho činnosti.

Vzhledem k znalosti hlavních evropských jazyků, vedle povinností ve farnostech, ve kterých působil, pracoval otec Slavko neúnavně v Medžugorji s poutníky, a to již od svého návratu ze studií v roce 1982. Do Medžugorje byl oficiálně přeložen v roce 1983. Na přání biskupa Žaniće je v r.1985 přeložen do farnosti Blagaj a v r. 1988 na Humac, kde vykonával funkci kaplana a pomocného novic- mistra.

Počátkem války v Bosně-Hercegovině, kdy všichni starší františkáni odešli do Tučepů jako uprchlíci na výslovné schválení + fra Drage Tolje, tehdejšího provinciála, zůstal fra Slavko v Medžugorji.

Od počátku svého působení v Medžugorji se zabýval spisovatelskou prací. Psal knihy s duchovním obsahem: Modlete se srdcem, Dej mi své raněné srdce, Slavte mši svatou srdcem, Ve škole lásky, Klanějte se mému synu srdcem, S Ježíšem a s Marií vzhůru na Golgotu ke vzkříšení, Modlete se společně radostným srdcem, Matko, ved' nás k míru, Následuj mne srdcem, Rozhovory a Postěte se srdcem, která je vydávána v těchto dnech. Knihy fra Slavka Barbariće jsou přeložené do dvaceti jazyků a tisknuté ve více než 20 milionech výtisků po celém světě.

Kromě knih uveřejňoval články v různých časopisech a revuích. Redigoval "Bilten sv. Franje u Čapljině", spolupracoval na Kršnom zavičaju, Glasu mira a v radiostanici "Mir" v Medžugorji.

Kromě spisovatelské činnosti neúnavně přednášel poutníkům, vedl eucharistická klanění, modlitby před křížem, modlitbu růžence na kopci Podbrdu a pobožnosti křížové cesty na Križevaci, kde se také uzavřel jeho pozemský život. Vedl zvláštní každoroční setkání pro kněze a pro mladé, v provinčním domě "Domus pacis" vedl semináře půstu a modlitby.

Pro veliké strádání ve válce založil a vedl sdružení pro výchovu a péči "Majčino selo", ve kterém již nyní žije více než 60 osob (váleční sirotci, děti z rozpadlých rodin, dívky-matky, též staré, nezaopatřené osoby a nemocné děti). Jestli někdo uměl milovat děti, pak to byl otec Slavko. A maličci milovali jeho. Stále byli kolem něho a on je vždycky uměl nějakým způsobem kolem sebe shromáždit. Právě jako Ježíš!

Jeho psychoterapeutické vzdělání a výchova mu umožnily práci se závislími na drogách v komunitě "Cenacolo", kterou založila sestra Elvíra, a to zvláště v jejich domě "Campo della Vita" (Pole života) v Medžugorji. Pomoc dobrodinců z celého světa se snažil usměrnit do dvou fondů, do Fondu dětem obránců padlých ve vlastenecké válce a do Fondu přátel talentů - na pomoc mladým studentům.

Těžké je vybrat a zdůraznit cokoli ze života tohoto velikého a neobyčejného člověka, ale kdybychom se přesto snažili to udělat, bylo by to jistě ono období z jeho života, které trávil v Medžugorji. Fra Slavko procestoval křížem krájem svět při šíření Mariina poselství míru a usmíření. Byl duší a srdcem mírového hnutí, které se zrodilo v Medžugorji před 19 a půl rokem. Zdobily ho mimořádné osobní vlastnosti, znalost jazyků, lehkost komunikace s lidmi, vzdělanost, prostota, starost a péče o člověka v nouzi, nevyčerpatelná energie, o které bylo až těžko uvěřit, že jí tolik nějaký člověk může mít, píle, a nade všechno zbožnost, pokora a láska. Hodně se modlil a postil a Pannu Marii miloval dětinnou láskou. To ve skutečnosti bylo i obsahem jeho života: modlitbou a půstem lidské duše přivádět k Bohu skrze Marii - Královnou míru.

Žít v jeho blízkosti se zdálo být trochu neskutečné - on byl zde ve světě a současně také mimo svět. V jeho blízkosti se slova Ježíšovy velekněžské modlitby přetvářela ve skutečnost: "Oni nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slova jsou pravda. Jako Ty jsi mne poslal do světa, i já je posílám do světa. Já sebe sama posvěcuji za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou..." (J 17, 16-19).

Medžugorje, 25. 11. 2000. M. Dugandžić